

BOGOLJU B

TUJINI

Štev. 24., Leto II. **VERSKI TEDNIK** Nedelja, 14. decembra 1947.

ŠE ENIKRAT: PODOBA BOŽJA

Duša je tista, ki je v človeku Bogu podobna. Prav po tem, ker je nekaj duhovnega, kakor je Bog duhovno bitje. Zato ima tudi lastnosti, ki jih druge stvari nimajo, ki imajo svoj vir v Bogu, to je razum in svobodno voljo. Po tem je vsaka duša Bogu podobna že po svoji naravi, po tem, da je duša.

Ce rečemo, da je podobna, ne pravimo še, da je enaka. Kresnica svetí in sonce svetí, pa ne pravimo, da je kresnica enaka soncu po svoji svetlobi, podobna pa mu je, čeprav zelo od daleč. Tako je neskončno od daleč podobna naša duša Bogu, podobna pa mu je lo, saj je Bog sam rekel: "Naredimo človeka po svoji podobi."

Tako dušo - po svoji podobi - je Bog ustvaril iz nič prvič - ma človekoma in tako ustvari vsakemu človeku posebej. Telo dobi človek od staršev, podobno staršem, dušo neposredno od Boga, podobno Bogu.

Ko je duša ustvarjena, je ustvarjena za večnost, neminljiva, neumrljiva. "Ne bojte se tistih, ki lahko umore telo, duše pa ne morejo umoriti" pravi Gospod v evangeliju. Ob poslednji sodbi pa bodo šli po besedah evangelija eni v večno veselje, drugi v večni ogenj. Duša nikoli ne umrje.

Ce ne bi bilo večnega življenja duše, bi bila prazna vsaka vera, brez pomena krščanstvo, brez pomena Jezusovo odrešenje. Vsaka morala, lepo čednostno življenje je nemogoča, nesmiselna, če ni večnosti duše. Vse krščanstvo je vera v posmrtnost in večnost človeške duše.

Da pa je v človeku duhovno bitje različno od telesa, ki more živeti tudi brez telesa, nam dokazuje tole.

1. Človeški razum. Človek ima ideje o netvarnih stvareh n.pr. o lepoti, krivici, pravičnosti, dobroti, itd. To so netvarne reči! Resnice, ljubezni, pravičnosti se ne da ne meriti, ne tehtati, ni težka ali lahka, sploh je netelesna. Če imamo pojme o netelesnih rečeh, je jasno, da mora biti v človeku bitje, ki je netelesno, duhovno, da more imeti duhovne, netelesne pojme.

2. Človeška svobodna volja. To je dejstvo! Telesa so nujno podvržena naravnim zakonom! Samo duh je svoboden! Mi se moremo odločati celo proti težnjam telesa. Samomor s postom, proti težnji telesa, je n.pr. mogoč. Tako smo svobodni. Žival tega ne more, ker nujno sledi nagonu. Mi pa moremo delati proti nagonom, celo proti telesni volji. Dokaz, da je v nas bitje, ki je različno od telesa, ki ni telesno, ki deluje lahko proti telesnim težnjam - duša.

3. Samozavest. Človek se zaveda, da je, biva, da je on tisti, ki deluje, misli, sodi. Zaveda se, kaj misli, kaj dela. Zaveda se, da je on tisti, kot je bil pred enim letom, 10 leti, 20 leti, itd. Materialisti trdijo, da to samozavedanje vrše možgani. Toda moderna znanost dokazuje, da se tekom 7 let človeškega telesa snov popolnoma spremeni. Kako naj se torej zavečajo človeški možgani, da so "isti" kot so bili pred 10 leti, ko takrat sploh te materije

nič ni bilo v možganih, kot je sedaj. Torej mora biti v človeku nekaj, kar je vedno isto, da se more zavečati tega, da je res isto, isti jaz, isto duhovno bitje - duša!

4. Zavešča odgovornosti pri vseh ljudeh - vseh narodih. Vest ji pravimo. Če bi ne bilo duše, bi ne bilo vesti, ne smisla za odgovornost. Sploh nič dobrega ali slabega. Žival nima greha in ne zasluženja, to vsi priznajo. Človeka pa kaznujejo za prestopke tudi materialisti in s tem priznavajo, da je odgovoren za dejanja. Odgovornost je le tam, kjer je svobodna volja in duhovnost.

5. Prepričanje vsega človeštva vseh ver in vseh dob o posmrtnem življenju. Plato, Aristoteles, Cicero, so dokazovali neumrljivost duše. Primitivni narodi opravljajo daritve za mrtve.

6. Prikazovanja po smrti. Če bi ne bilo ničesar več, poleg telesa, nobenega duhovnega bitja, ki živi po smrti telesa, bi se ne mogel nihče ne javljati, ne prikazovati po smrti. Imamo pa polno slučajev pojavljanja po smrti! Sv. pismo poroča, da je Jezus obujal mrlice! Če bi ne bilo duše, bi bil tudi tak čudež nemogoč. V sv. pismu starega zakona se prikaže Samuel Šavlu. Jezus sam od mrtvih vstane! V življenju svetnikov beremo tudi več takih zgodovinskih dogodkov. Sv. Stanislav prikličje iz groba kmeta, ki mu je prodal njivo. Sv. Anton se prikaže po smrti svojemu sobratu.

Zgled: Sv. Avguštin pripoveduje o nekem zdravniku Genadiju, ki ni verjel v neumrljivost duše. Nekoč v sanjah zagleda pred seboj belo oblečenega mladeniča, ki mu pravi: "Genadij, ali me vidiš?" Da vidim te. "S čim me vidiš? Ali s svojim telesnimi očmi?" Ne, ker spim. S čim pa? Ne vem. Ali me slišiš? "Da". S čim? Ali s svojimi ušesi? Ne ker spe! S čim pa? Ne vem! Ali sedaj govoriš? Da. S čim pa govoriš? Ali s svojim jezikom in ustmi? Ne, ker spim. S čim pa? Ne vem! Nato mladenič: "Poglej, ti spiš, pa vendar gledaš, slišiš in govoriš, čeprav tvoje telo spi in ne more ne videti, ne slišati, ne govoriti. Prišla bo ura, po tvoji smrti, ko ne boš imel ne oči, ne ušes, ne ust in jezika, pa boš mogel videti, slišati in govoriti."

To dušo, podobo božjo, nam je dal Bog zato, da bi zaslužila biti celo večnost pri Njem, ki jo je ustvaril. Zemeljsko življenje je tisti delovni dan, v katerem duša zasluži večnost pri Bogu, ali pa jo zgubi in pride v večnost trpljenja.

Od Boga je izšla za večnost pri Bogu je ustvarjena. Po božji podobi je ustvarjena in vsa njena sreča je v tem, da se s to svojo podobo v večni sreči združi. Če se ne bo, je bilo zemeljsko življenje zastonj, bi bilo boljše, da ne bi bila ustvarjena.

GLEJ, GOSPODOVA SEM DEKLJA

V sveto mesto nazareško
angel iz nebes hiti,
da Mariji vest nebesko,
voljo božjo sporoči:
"Mati božja boš postala,
raj ljudem vrnila spet,
Jezusa boš dušam dala,
ki bo ves odrešil svet."

Mati božja premišljuje,
v negotovosti drhti,
angel božji se raduje
in skrivnost ji razloži:
"Lilija ne bo zvenela,
nikdar tvojega srca,
ker Zveličarja spočela
boš od Svetega Duha."

Mati božja se poniža
in v Gospodu vzradosti,
angelu se zdaj približa
in tako odgovori:
"Glej Gospodova sem dekla,
naj tako se vse zgodi,
čast največjo sem dosegla,
Bog neskončni, hvala ti!"

NEKAJ O JEZIKU

Bral sem tole zgodbo: V 6. stoletju pred Kristusom je živel grški pesnik Ezop, ki je napisal mnogo živalskih basni. Ohranile so se do današnjega dne in še sedaj jih radi poslušajo in bere stari in mladi. Pravljičica trdi, da je bil ta pesnik suženj in živel na dvoru bogatega lidijanskega kralja Kratesa, kot kuhar. Nekoč mu je Krež naročil, naj za gostijo pripravi ra mizo, kar je najboljše in najslabše na svetu. Ezop je dolgo razmišljal, kako naj gospodarju ustreže. Končno je pogodil in skuhal nekaj iz različnih jezikov. Ko ga je Krež vprašal, zakaj je ravno tako skuhal, je odgovoril: "Ukazal si mi naj skuham, kar je najboljšo in najslabše na svetu, in mislim, da je dober jezik najboljši in slab jezik najslabši na svetu."

Tale pravljica vsebuje zdravo in resnično jedro. Koliko dobrega lahko stori človeški jezik! V družbi, v prijateljskih pogovorih z znanci in nasprotniki, v predavanjih, govorih, na zborovanjih, v družinskem življenju, na prižici, v poveljih, v šoli, na tečajih itd. Dober in plemenit človek s svojim jezikom ustvarja velike dobrine in vpliva v duše blaga, ustvarja in vceplja najboljše nauke za duševni in telesni prosih človeške družbe, Cerkve in države; zloben človek pa obratno seje zlo, sovraštvo, jezo, maščevalnost in vceplja slabe in napačne nazore in razdira človeško družbo in njene naprave.

Tako bi na splošno označil dobroto in hudobijo človeškega jezika. Pa tudi med kristjani, celo dobrimi ali vsaj takimi, ki se imajo za dobre, ustvarja in prinaša jezik v sumničenju, natolcevanju, opravljanju, obrekovanju in podpihovanju težke nesoglasja, prepire, žalostne razdore in zle posledice, nevoščljivost, duševne boleti in žalost.

Ako se vprašamo, kako je med nami v begunstvu v taboriščih ali zunaj po deželi z jezikanjem, ali zelo jezika ne zbada in zadaja marsikatero nepotrebno skrb in duševne rane, moramo reči, da preogosto marsikateri moški in ženski jezik prerad in preveč teče, seka na levo in desno čez bližnjega in da so v zlatem molku in spornem zatajevanju v molčečnosti zelo redko sejani značaji celo med onimi, ki bi morali dajati vzgled in biti luč na svetilniku. Nekateri pa imajo naravnost veselje, da raznašajo slaboosti svojega brata, in če jim je kdo zaupal kako stvar, jo razbobaajo in ne morejo obdržati zase.

Pa je Gospod tako silno obsodil vsako zlo govorjenje s svojim bližnjim. Takole je rekel po Luku: (6,36-42) "Kaj pa gledaš

iver v očesu svojega brata, bruna pa v svojem očesu ne čutiš? Ali kako moreš reči svojemu bratu: "Brat, pusti, da vzamem iver, ki je v tvojem očesu", sam pa ne vidiš bruna v svojem očesu? Hinavec, vzemi najprej bruno iz svojega očesa in potem boš videl jemati iver, ki je v očesu tvojega brata." In če je Gospod dejal celo o sovražnikih: "Ako je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti; ako je žejen, mu daj piti, kajti če to delaš mu boš žerjavico zbiral na glavo", koliko bolj velja to o prijateljih in znancih. Kako umazano postopaš, če jih obiraš ali morda celo proti tujcem o njih slabo ali zaničljivo govoriš, pa naj bi bili tudi kaj zagrešili. Koko na srce! Preišči svoje obisti, pa boš našel v njih mnogo nesnage! Saj veš, kako je dejal apostol Jakob: "Če kdo misli, da je pobožen, pa ne brzda svojega jezika, ampak vara svoje srce, je njegava pobožnost prazna."

Bral sem nekje drugo zanimivo zgodbo o jeziki. K grškemu modrijanu Sokratu je prišel nekoč someščan in začel takoj govoriti o nekem atenskem prijatelju. Sokrat mu je segel v besedo in ga vprašal: "Ali si to kar mi misliš povedati, presejal skozi tri sita?" - "Kakšna sita?" - "Tvoje novice bova presejala skozi tri sita. Prvo sito je resnica. Ali si preskušal, ali je vse res, kar mi hočeš povedati?" je vprašal Sokrat. - "Ne, pravzaprav ne," je moral klepetoč priznati. - "Morda si pa vsaj drugo sito uporabil, sito dobrote. Ali je to kar mi hočeš povedati dobro?" - "Ne, ni dobro," je priznal blebetač. - "Hm, hm", je mrmral Sokrat, "a preizkusil si gotovo sito nujnosti?" - "Nujna moja novice ravno ni," je priznal klepetoč s tihim glasom. - Sokrat se je smejal in dejal: "Pojdi torej domov in ne nadleguj sebe in mene s stvarmi, ki niso niti resnične, niti dobre, niti nujne."

Če je stari grškipoganski modrijan tako obsojal opravlljiv jezik, koliko bolj mora veljati za kristjana zlato pravilo: "Molčati je zlato, govoriti srebro," in "Ne sodite, da ne boste sojeni." Gospodovo priporočilo: "Vaša beseda bodi da, in ne ne."

Če ti pa kdo prijateljsko in opravičeno očita kak pregrešek in raznašanje klepetavih novic, ne vzrasti takoj do stropa, kot bi bil samo nedolžno jagnje, ki ga po krivici preganjajo, temveč mirno poslušaj in se opraviči ali vsaj razjasni zadevo, da ne vzrašče iz tega sovraštvo in jeza! Drugič pa naj ne teče tvoj jezik kakor mlinsko kolo, če spustiš nanj vodo.

Če si pa zares ali dozdevno užaljen, ne delaj iz zadeve evropskega viharja! Če ne trpi tvoje ime, potrpi velikodušno in odpusti! Ali ne veš, kako govori Tomaž Kempčan v 28. poglavju tretje knjige o opravlljivih jeziki? Takole: "Sin, ne bodi nevoljen, ako kdo slabo o tebi govori in misli, če ne slišiš rad. - Ti sam še slabše o sebi sodi, in misli, da ni slabotnejšega kakor si ti. - Če duhovno živiš, se ne boš veliko menil za prazne besede. - Ni majhna modrost, molčati v hudem času in se v duhu k meni (Bogu) obračati, tudi se ne vznemirjati zaradi človeške sodbe. - Naj namreč o tebi dobro ali slabo govore, zaradi tega ne boš nič drugačen človek." In v 46. poglavju iste knjige govori Kempčan nekako enako: "Če si kriv, misli, kako se boš poboljšal. - Če ti pa vest ničesar ne očita, misli si, to hočem pretrpeti zaradi Boga. Vsaj žaljivo besedo včasih potrpežljivo prenesi, ker še ne moreš prenašati hujših udarcev..."

SPREMLJAJMO MARIJO NA POTI V BETLEHEM.

V TOREK 16. DECEMBRA ZAČENJAMO DEVETDNEVNICO PRED BOŽIČNIM PRAZNIKOM. DEVET DNI BOMO NOSILI MARIJINO PODOBO PO BARAKAH OD SOBE DO SOBE. KAKOR JI RES Z ISKRENIM VESELJEM PRIPRAVIMO NAJLEPŠI PROSTORČEK NAŠE BEGUNSKE SOBE, TAKO JI TUDI V SRCU POKAŽIMO RES PRAVO LJUBEZEN. MARIJA BO NASLA V NAŠEM SRCU PROSTOR, KI JI BO VŠEČ LE, ČE BO SČI OČLSCENO VSEGA, KAR BOGA ŽALI, VSAKEGA GREHA.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI ~

Kristjan vsak dan.

Mlad mož je prosil svojega župnika, da naj mu da poleg poklicnega dela še kako apostolsko delo. Ko pa se je izkazalo, da nima poleg napornega poklicnega dela, prav nobenega prostega časa več, mu je dal župnik svet, naj v svoji delavnici da vedeti vsem, da je kristjan - ne z veliko besedami ampak z zgledom. "Radi pomagajte temu ali onemu tovarišu, če je mogoče pri delu, zadržite koga od gostilne, prosite preklinjevalce, da naj več ne kolnejo, za vsakega imejte prijazno besedo. Pokažite, da živi v vas Kristus."

Po šestih tednih je srečal župnik lastnika podjetja pri katerem je delal mladi mož. "Povejte mi", ga je ta vprašal "ali ni mladi mož S., ki je pri meni v službi iz vaše fare?" "Da", je rekel župnik "kaj je z njim?" "Nekaj se je z njim zgodilo", je oni rekel "zadnje tedne se je naredil za najboljšega delavca v podjetju. Tudi na druge zelo dobro vpliva."

Naj nam ta zgodbica pokaže, čemu nas je Bog poslal v tujino. Mislimo si, da je ta župnik Bog in tujina naša delavnica in delajmo tako, kot je delal ta mladi mož. Potem bo naše poslanstvo v tujini dobro izvršeno. Izpolnili bomo svojo nalogo kot kristjani in Slovenci.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 19.

(Molitev za kralja, ki odhaja v boj)

Gospod naj te usliši na dan stiske,
naj te varuje ime Boga Jakobovega.
Pošlje naj ti pomoč iz svetišča,
iz Siona naj te podpira.
Spominja naj se vseh tvojih daritev,
naj se ti izkaže hvaležnega za vse tvoje
žgalne žrtve.
Naj ti podeli, česar želi tvoje srce
in izpelje naj vse tvoje načrte.
Naj se veselimo tvoje zmage
v imenu našega Boga razvijmo zaštave;
naj dopolni Gospod vse, česar prosiš.

Kar vem, da bo Gospod dal zmago svojemu maziljencu,
da ga bo uslišal, iz svojih svetih nebes
stegnil svojo silno zmagovalno desnico.
Ti so na bojnih vozech in drugi na konjih močni,
mi pa smo močni zaradi Gospoda svojega Boga.

Oni so omahnili in padli,
mi pa stojimo in obstali bomo. -

Gospod, zmago nakloni kralju
in uslišuj nas vselej, ko te kličemo.

TRMAŠTA MARKIZA

Znani pater Mateo pripoveduje: "Odličnejša gospa, ki se je vsa posvetila apostolatu Srca Jezusovega, je slišala od svoje postrežnice žalostno zgodbo vojnega invalida, ki se je iz vojne vrnil poln sovraštva proti Bogu, duhovnikom, celi človeški družbi - kar divjal je. Pozvedela je za njegovo ime in naslov in sklenila to družino v naskoku osvojiti čeprav je bila podobna gadjemu gnezdu - kar pa v resnici pred Bogom ni bila.

Dobila je vojaka sedečega pred hišo, grel se je na soncu. Prijazno ga je pozdravila, položila je vsč krščansko ljubezen v besede; molčal je, jezno grizel ustnice in sovražno obračal pogled proč. Obiskovalka pa ni popustila in je silila vanj, da naj se z njo porazgovori o vsem kar rabi on sam, žena in otroci. Divje je zakričal: "Zgubite se proč, gospa, pustite me čimprej mogoče, ne rabim nič, imam samo to željo, da bi čimprej prišel dan maščevanja, da bi pil kri farjev in takih žensk, kakor ste vi. Zgubite se!"

"Dobre, pa grem, vendar, ker vas imam rada, zaradi Boga - saj poznam vašo zgodbo - zato bom spet prišla jutri."

"Ne, ne, nič več vas ni treba." "Vendar mi pustite še priti, prijatelj. V glavo sem si vtepla, da vam hočem pomagati. Jutri nasvidenje."

Rečeno, storjeno. Drugi dan je bila markiza spet bruhanil je isti vihar, pa ni vrgla puške v koruzo. Ni se dala oplašiti, ker se je zanesla na moč, ki je silnejše kot sovraštvo - na ljubezen. Spet je morala iti, pa se je čez nekaj dni ponovno vrnila - tako je hodila en teden, pa še več. - S trdovratnostjo in vztrajnostjo, ki je vsako preizkušnjo prenesla. Končno po sedmem obisku, je vojak obupal in rekel: "Čujte gospa, da se vas otremem, bom poklical ženo - hočete njej povedati, kar ste mislili meni?"

"Dobro," je rekla "pokličite jo". "Renutek kasneje je prišla žena z razmršenimi lasmi, v slabi obleki, ji dala roko in rekla: "Mož pravi, da bi radi z menoj govorili."

Obe sedeta na klopi in po par uvodnih besedah načne markiza brez nepotrebnih ozirov kočljiv predmet. S pogumom apostola govori o Bogu, o Odrešeniku Jezusu. Mož se ji počasi približa, prisluškuje in hoče parkrat vedeti, kaj ta vsiljiva oseba pripoveduje važnega. Molče posluša, a se ne zaveda zanimanja, ki ga ima za prvo katehetsko uro. Tudi razcapani otroci, ki so se do tedaj igrali, pridejo čisto blizu in poslušajo čudovito lepe stvari, ki jih gospa pripoveduje - in ki prav za prav ni tako slaba. Od časa do časa se покаže tudi znak delovanja njenih besed - vzdih žene, presenečen ali pritrdilen gib vojaka - nazadnje jim uide tudi par besed, ki kažejo na ginjenost - zlasti ko pripoveduje o malen Jezusu, ki je ležal na slami, ki je hotel pomagati revežem in nesrečnim.

Po dveh urah govorjenja pogleda na uro, nenadoma skoči s klopi in prestrašeno reče: "Pozno je že, iti moram, mož me čaka.

akšno presenečenje - anarhist pravi: "Gospa nadaljujte svoje lepe besede, nikar še ne hodite."

Zmedena po taki nenadni spremembi v mišljenju in prepričana, da je invalidova prošnja iskrena, se vsede nazaj in nadaljuje svojo čudno pridigo, dokler po preteku kake pol ure ne zaključí besedami: "Zdaj pa dragi prijatelji, moram zares iti."

"Dobro," pravi mož "vendar samo s pogojem, da nas čim večkrat obiščite." Lahko si mislimo, kako je bila markiza ginjena od veselja in kako rada je obljubila. Poljubila je ubogo ženo, požala vse otroke in se poslovila od vojaka s tem, da mu je krepko stisnila roko.

Ko je spet prišla, je s seboj pripeljala deklet, ki je učila otroke katekizma, sama pa si je obdržala duši vojaka in žene. Pouk je bil večkrat prekinjen po klicih: Kako je to lepo. Kako smo vendar mogli toliko časa živeti v taki nevednosti glede tega, živ krst nam ni o tem nikoli nič povedal. Kako bi bili lahko srečni."

Čez dva meseca je markiza povabila župnika, da je z njo obiskal to družino, ki je bila na tako slabem glasu. Poln nezaupanja se je obotavljal, končno se je le udal. Največje začudenje je bilo, ko so ga sprejeli kot očeta. Določili so dan prvega svetega obhajila za celo družino.

Zvečer tistega lepega dne je bilo to gadjje gnezdo krasen vrt, poln veselja, saj so se posvetili tudi Srcu Jezusovemu. Tako je iz te nesrečne hiše postala Betanija, kjer je bil Jezus doma.

Tisti večer je vojak solzan rekel: "Ne, da bi vedel, sem bil vedno lačen po svojem Bogu, ki sem ga danes pri mizi božji prejel, po Jezusu, ki se je nocoj pri nas nastanil, da bo z nami živel in nas osrečeval."

LUČ NA POTI DOMOV

(konec.)

Tudi Krištof se je postaral. Ko je hodil že sivolas po vaških potih, so matere kazale hčeram srebrnolasega graščaka in jim govorile: "Daj Bog, da bi v svojem življenju našla tudi ti tako zvestobo, kot še danes živi v srcu tega starčka. Skozi celo svoje življenje je hodil osamel, ker mu je vso človeško ljubezen in družbo odtehtal spomin na njegovo Lavretko."

Rane, ki so jih zasekali Švedi v vasici pod gradom že dolgo niso več krvavele, govorica in spomin o "Meču Matere Božje" pa sta bila še vedno živa.

Končno je tudi "zločinec" zatisnil za vedno svoje stare trudne oči. Odprli so njegova pisma in našli eno prošnjo: Naj ga polože k večnemu počitku tja, kjer je v svojem življenju nešteto krat zahajal, poleg Lavretke, na grob pa naj mu zasade - jablano, ne vrtnice.

Jablano so vsadili. Vsako leto je cvetela in iz njenega cvetja so si mlade neveste delale venčke za poročni dan dolga, dolga leta, dokler starega drevesa ni podrl vihar. Potem so jablano spravili proč in spomin na "Meč Matere Božje" je zbledel - kajti vse, kar ima korenine le v tej zemlji premine, večnosti nima.

Ali veš sedaj, dragi bralec, kaj je tista večerna zarja, ki diha in sveti iz teh vrstic? Glej, ta večerna zarja je zemeljska, ljubezen, čist, zlat plamenček, ki ga je Bog sam prižgal v srcih svojih otrok.

A zakaj naj bi bila ljubezen samo večerna zarja, zakaj ne sonce? Ker to, kar živi na soncu, bohotno raste, cvete in vriska in poje... Zato ljubezen ni sonce, ker tu v solzni dolini ne more v pravi moči rasti in cveteti, ampak krvavi, trpi in skrbi. - Večerna zarja pa ima na sebi barvo krvi, barvo trpljenja. Ljubezen je zato večerna zarja, ker je njen cvet trpljenje za ljubljeno bitje. Zato bi nam pa večerna zarja morala biti angel, ki bi vsakemu, kdor hoče slišati, klical, da tukaj nimamo trajnega bivališča! Ljubezen pa je prava, resnična in globoka le tedaj, če je angel, ki nas vodi navzgor, ki priklene dvojne src na božji prestol. Saj tako lepo poje pesnik (Otokar Kernstock):

Kdor ljubezen čisto oznanjuje,
sveto službo izvršuje,
kdor hvali jo, ta služi Bogu.
Ljubezen taka kaže pot navzgor,
kjer sama ima svoj izvor.

Zakaj naj bi stremela navzgor, zakaj vodila v večnost?
Ker je le onostranstvo le večnost dožela duše. - Tisto, kar je v človeku trajnega, neminljivega, je duša, ki bo preživela vse sveto-ve. In če tisto, kar druží dvoje src, ni duša, potem je ljubezen le zarja, za katero nikdar ne bo prisvetil sončni dan, ker nima v sebi večnosti. Taka ljubezen ne izhaja od zgoraj, ampak le iz mehkega cvetočega telesa in vroče krvi v žilah. Taka ljubezen pozna vrtovo le na tej zemlji, le srečo in uteho te zemlje, ki ne moreta biti večni, je zato le zarja, za katero prihaja noč, večna noč. Zato tudi ni angel, ki bi vodil kvišku, ampak postane temna sila, ki veže k tlom.

Drugačna pa je ljubezen, katere cvet je trpljenje za ljubljeno dušo. Če taka ljubezen, ki je živela tu doli oblečena v barve večerne zarje, živela tu doli v molitvi za ljubljeno dušo drugega, potrka na vrata večnosti, tedaj pade raz njo obleka večerne zarje in se zasveti v zlatem blišču večnega sonca. Tedaj obleče obleko pomladnih žarkov, ker je postala sonce, ki nima več zatona in zato tudi ne večerne zarje.

Zato pozdravljaj dan, ki ti prinese zarjo trpljenja, ki terja od tebe kri za dušo drugega, kot rojstni dan svoje neminljive sreče. Večni Bog sam ti je to zarjo prižgal. Iskrice je ta zarja, ki se je utrnila iz neizmerne ognja Njegove ljubezni. Tvoja naloga je, da mu posodiš roko, s katero bo izravnal pot, po kateri bo mogla duša drugega dospeti srečno do vrat večnosti...

In ko bo nekoč tvoja ljubezen odvrгла obleko večerne zarje in se sprehajala v blesteči obleki večnega sonca tam v večnosti, bo gotovo rekel: "Srečni, blaženi so bili tisti dnevi, ko sem smel navetati za dušo drugega, ko sem zanj solze pretakal, srečni in blaženi, ker mi je bila ta ljubezen v barvah večerne zarje lučka, v kateri sem mogel najti pot domov do božjih vrtov."

Kajti prava ljubezen je lučka na poti domov.....

BOG GRE SKOZI STOLETJA

Vihar hrumi - potrpežljivost Rima.

Rim ni poznal verskih bojov ali preganjanj. Imel je svoje državno vero, katera je morala biti spoštovana od vseh podjarmljenih rodov, zato je pa velikodušno dopuščal v svojem obširnem cesarstvu svobodo tudi drugim božanstvom in veram.

V tem obširnem cesarstvu je vladal verski mir - poln bogov, altarjev, žrtvenikov, malikov in žrtev. Vse je bilo prav in dobro samo, da ni omalovaževalo rimskih državnih verskih privilegijev ampak, da se je rimskim božanstvom pokoravalo.

Ko se je l. 42 pred Kristusom Gaj Julij Cezar oklical za rimskega boga, so narodna božanstva vedno bolj izginjala in kmalu je prevladovalo cesarsko božanstvo, katero je posebno v vzhodnih pokrajinah prednjačilo. Nihče se ni upal upirati. -

(Dalje prihodnjič.)